

6. SVOBODNI SMO

V naši ulici je nekaj zaropotalo. Nekdo se je zaletel. Ko sem s prijatelji pohitel pogledat, smo ugotovili, da ni bilo nič hudega. Le luč na vozilu je bila razbita.

»Use bom plačal,« ponavlja voznik tovornjaka, povzročitelj nesreče. Toda lastnik mercedesa se ne da potolažiti.

Glavo so mi v trenutku napolnile nenavadne misli. Poznam tega človeka. Naš sosed je. Vsako nedeljo sem ga videl, kako je čistil svoj avto. Use mu je pomenil. In sedaj je tu in joče. Vsako nedeljo se je po zajtrku podal na skoraj liturgični obred, čiščenje svojega boga, oprostite, avtomobila. Uzel je krpico in se popolnoma potopil v svoje avtomobilsko »bogoslужje«.

In sedaj je tu s svojim ranjenim bogom.

Nehote sem se spomnil na njegovega sina, šestnajstletnega Davida. Ko smo se pred kakim mesecem pred župniščem pogovarjali po mladinskem verouku, se nam je pridružil. Prišel je iz neke gostilne. Obljubil sem mu, da ga peljem domov. Ob petkih zvečer, ko imamo mladinski verouk, nama s sestro starši radi posodijo avto. Ko smo se peljali proti njegovemu pritoževal, da ga nihče ne mara. »Meni

oče že ne bi posodil avta. Kje pa!

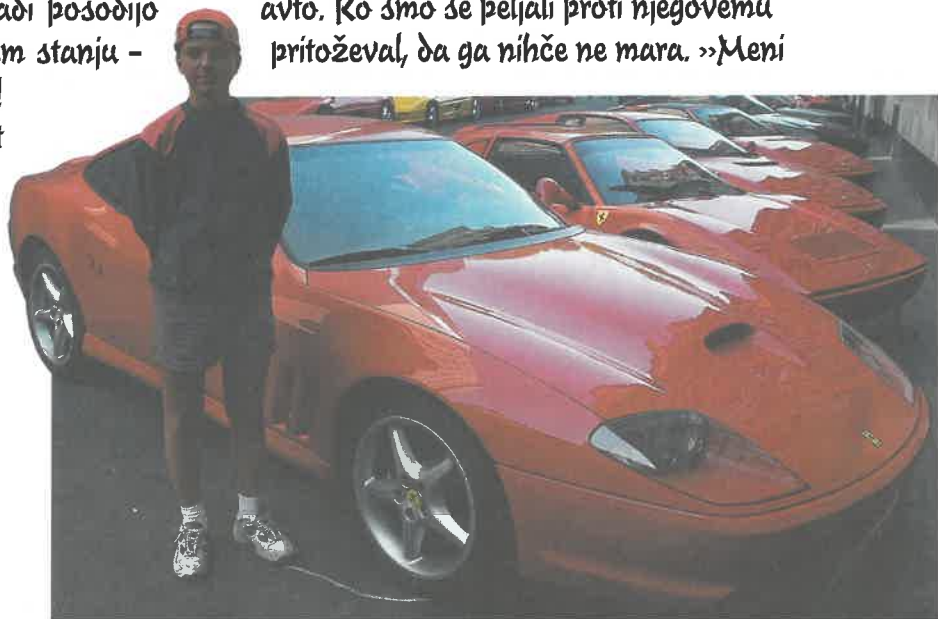
Mu preveč pomeni,« je nekajkrat ponovil.

Rekel sem si: Naslednjic povabim Davida k verouku.

Želim, da ima on drugačnega Boga kot njegov oče.

Spomnil sem se tudi, kaj pomeni verovati v enega Boga.

Marko, 19 let

>>|zpoved vere<<

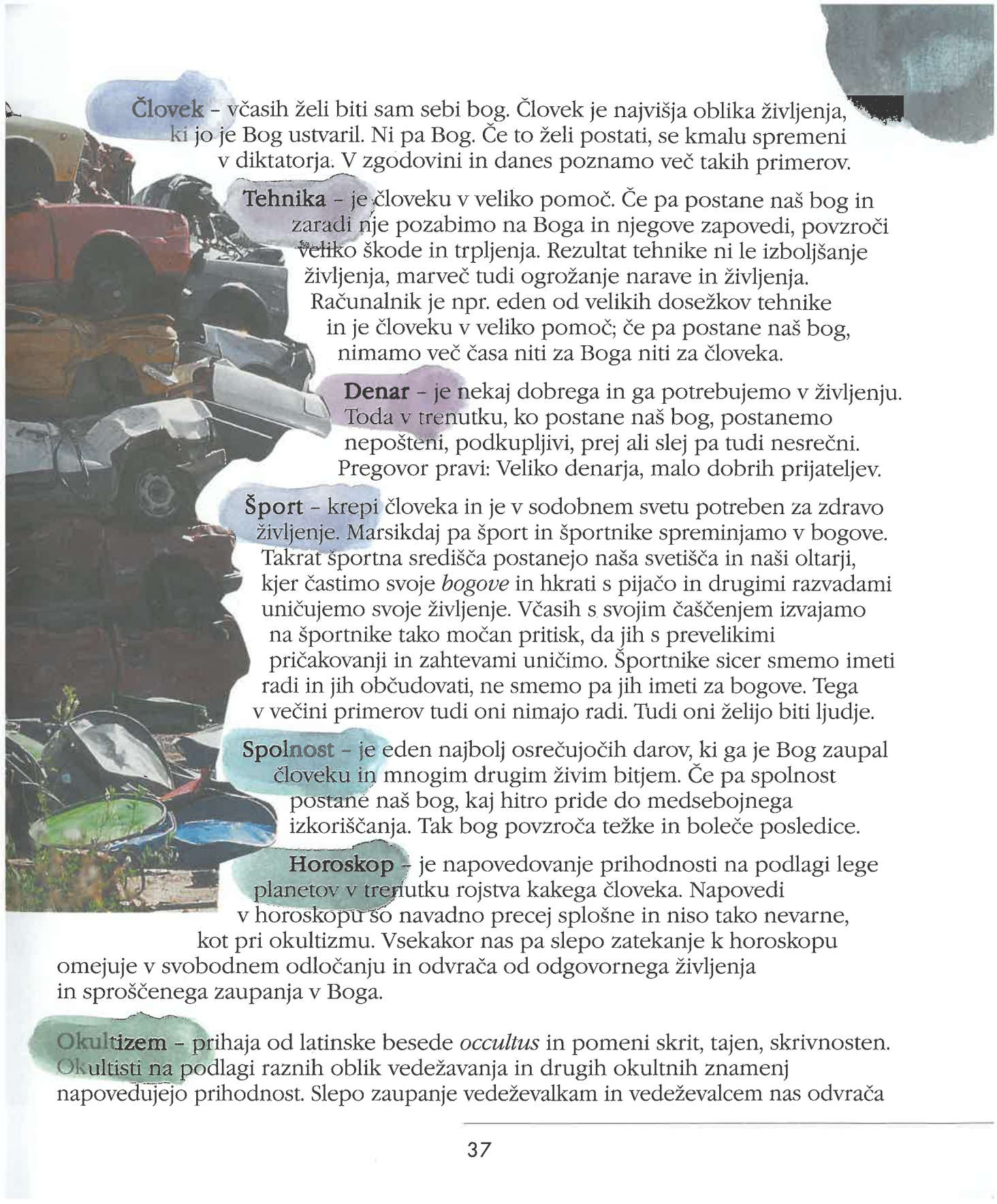
Verujem v moč avtomobila,
gospodarja cest in krajev,
vsemogočnega vladarja avtocest,
prevoznega sredstva in statusnega simbola,
orodja osvobajanja in zaslužnjevanja,
luksuznega artikla in igrače,
hranitelja in pospeševalca gospodarstva,
spočetega po Nikolaju Avgustu Ottu,
rojeneda pri Daimlerju in Benzu,
naprej razvitega in industrializiranega,
sedečega na desnici industrije,
gospodujočega nad življenjem in smrtjo.
Občudujem sijaj kroma, obliko karoserije,
častim barvo sedežev, porabo goriva,
verujem v konjske moči,
v gib bata v motorju in v pospešek.
Žeja me po tvojih izpušnih plinih,
požiram tvoj hrup,
obljubljam, da ti bom večno služil,
te ljubil in spoštoval,
svoje prihranke daroval tebi,
te kupil tudi v težkih časih,
pa naj pride, kar hoče.
Ljubim te, potrebujem te
zdaj in vekomaj. Amen.

Manfred Chobot

Bog in bogovi

Zapovedi, napisane na prvi tabli, imenujemo tudi *zapovedi svobode*, saj nas osvobajajo namišljenih bogov, ki bi nas sicer zaslužnjevali v našem življenju. Zlasti velja to za prvo Božjo zapoved. Človek si je do danes izoblikoval že veliko bogov, ki so ga močno zaslužnjili. Veliko jih poznamo tudi danes.

Človek - včasih želi biti sam sebi bog. Človek je najvišja oblika življenja, ki jo je Bog ustvaril. Ni pa Bog. Če to želi postati, se kmalu spremeni v diktatorja. V zgodovini in danes poznamo več takih primerov.

Tehnika - je človeku v veliko pomoč. Če pa postane naš bog in zaradi nje pozabimo na Boga in njegove zapovedi, povzroči veliko škode in trpljenja. Rezultat tehnike ni le izboljšanje življenja, marveč tudi ogrožanje narave in življenja.

Računalnik je npr. eden od velikih dosežkov tehnike in je človeku v veliko pomoč; če pa postane naš bog, nimamo več časa niti za Boga niti za človeka.

Denar - je nekaj dobrega in ga potrebujemo v življenju. Toda v trenutku, ko postane naš bog, postanemo nepošteni, podkupljivi, prej ali slej pa tudi nesrečni. Pregovor pravi: Veliko denarja, malo dobrih prijateljev.

Šport - krepi človeka in je v sodobnem svetu potreben za zdravo življenje. Marsikdaj pa šport in športnike spreminjamo v bogove. Takrat športna središča postanejo naša svetišča in naši oltarji, kjer častimo svoje *bogove* in hkrati s pijačo in drugimi razvadami uničujemo svoje življenje. Včasih s svojim čaščenjem izvajamo na športnike tako močan pritisk, da jih s prevelikimi pričakovanji in zahtevami uničimo. Športnike sicer smemo imeti radi in jih občudovati, ne smemo pa jih imeti za bogove. Tega v večini primerov tudi oni nimajo radi. Tudi oni želijo biti ljudje.

Spolnost - je eden najbolj osrečujočih darov, ki ga je Bog zaupal človeku in mnogim drugim živim bitjem. Če pa spolnost postane naš bog, kaj hitro pride do medsebojnega izkoriščanja. Tak bog povzroča težke in boleče posledice.

Horoskop - je napovedovanje prihodnosti na podlagi lege planetov v trenutku rojstva kakega človeka. Napovedi v horoskopu so navadno precej splošne in niso tako nevarne, kot pri okultizmu. Vsekakor nas pa slepo zatekanje k horoskopu omejuje v svobodnem odločanju in odvrta od odgovornega življenja in sproščenega zaupanja v Boga.

Okultizem - prihaja od latinske besede *occultus* in pomeni skrit, tajen, skrivnosten. Okultisti na podlagi raznih oblik vedežavanja in drugih okultnih znamenj napovedujejo prihodnost. Slepo zaupanje vedeževalkam in vedeževalcem nas odvrta

od oblikovanja iskrenega odnosa do Boga in vere vanj, hkrati pa nas ovira pri samostojnem in ustvarjalnem oblikovanju našega življenja. Kristjani nismo naivni in vemo, da naše življenje ni že vnaprej do kraja določeno. Ob tem velja poudariti, da krščanstvo ne zavrača branja znamenj, zavrača pa uporabo okultnih tehnik in metod, ki zlorablajo Boga in izkoriščajo človeka v stiski.

Vera v enega Boga nas osvobaja bogov, ki si jih v življenju sami ustvarjamo in postavljamo. Ti bogovi nas namreč večkrat prav zaslužnijo. Ko jih izgubimo, smo zelo nesrečni in lahko pridemo celo do občutka, da življenje nima smisla. Bog, v katerega verujemo kristjani, je zelo velikodušen. Daje nam veliko možnosti, kjer se lahko sami odločamo. Vse našete dobrine nam privošči. Želi pa, da nas nobena ne zaslužni, marveč, da jih uporabljamo svobodno in odgovorno.

Vera v enega Boga nam torej pomaga, da živimo bolj svobodno. Pomaga nam, da ne malikujemo in si ne postavljamo za bogove stvari, ki prinašajo nesrečo in bolečino, poleg tega pa hitro minejo.

Verovati v Boga ne pomeni živeti brez razmišljanja in razuma, marveč pomeni razmišljati in iskati Boga. Če smo pri tem iskreni, lahko skupaj s pesnikom tako iskanje imenujemo kar molitev.

Molitev

O Bog, če si, kar si, kjer si.
Glej, po križpotjih ver in zmot
iskal sem te vso dolgo pot,
a tebe ni in ni, se zdi.

Vse stvarstvo pa je čudo čud
in pameti ni moč verjeti,
da sonce se iz ničā sveti,
da je življenje jalov trud.
In smrt je takšno strašno zlo
in up v nesmrtnost tak vir sreče,
da v želji, da postal bi večni,
verjel bi vse - če bi lahko.

A vse, kar truden sem popotnik
dognal na brvi čez prepade,
je to, da nimaš sive brade
in da ne gledaš skoz trikotnik.

In da vse moje modrovanje
po vir resnice z rešetom hodi,
da dvom je le upor usodi,
vprašanje pa vse moje znanje.
Zato ne pravim, da te ni,
in ne, da si - kje je dokaz?
Zakaj mi skrit je tvoj obraz?
Daj znamenje! Čemu ga ni?

Morda zahtevaš slepo vero?
A, glej, če si me ti ustvaril,
ti sam si mi razum podaril,
ki vse preverja s svojo mero.

Kako naj najdem pot do tebe,
če mi razum, od tebe dani,
na slepo verovati brani?

In če ustvaril si vesolje,
čemu naj sploh za to ti gre,
mar kdo priznava te, mar ne,
saj je prav vse plod tvoje volje.

Če jaz grešim z razumom, z usti -
ti hotel si tako, verjemi!
Nevero mojo nase vzemi
in meni - sebi greh odpusti.

Janez Menart

Vera in dvom

Bog je kot dober prijatelj, ki nam ostane zvest celo takrat, ko smo ga prizadeli in ranili. Z njim se lahko o vsem pogovorimo. Lahko mu vse povemo, se mu zahvaljujemo in ga prosimo odpuščanja. Vedno nas razume in nas nikoli ne zapusti. Lepo je verovati v takega Boga.

Bog je z nami tudi v iskanju. Ob tem je dobro vedeti, da zgolj z razumom ne pridemo do želenega rezultata. Verujemo tako, da ljubimo in iščemo. Vera je vez med ljubeznijo in razumom. V našem vsakdanjem življenju in v vsakdanji veri je seveda tudi dvom nekaj običajnega. Velikokrat nas prav dvom vabi k temu, da o Bogu bolj zavzeto razmišljamo in ga iščemo. V trenutkih dvoma, ko se nam zdi, da Boga ni, je dobro živeti, kot da Bog je. Takšno življenje nam pomaga, da ostanemo povezani z njim tudi takrat, ko nimamo občutka, da verujemo. To nam bo pomagalo, da ga bomo našli takrat, ko ga bomo najbolj potrebovali. Zato si ne dovolimo, da bi ga izgubili.

Lep primer človeka, ki dvomi, vidimo v apostolu Tomažu. Njemu Jezus pravi:

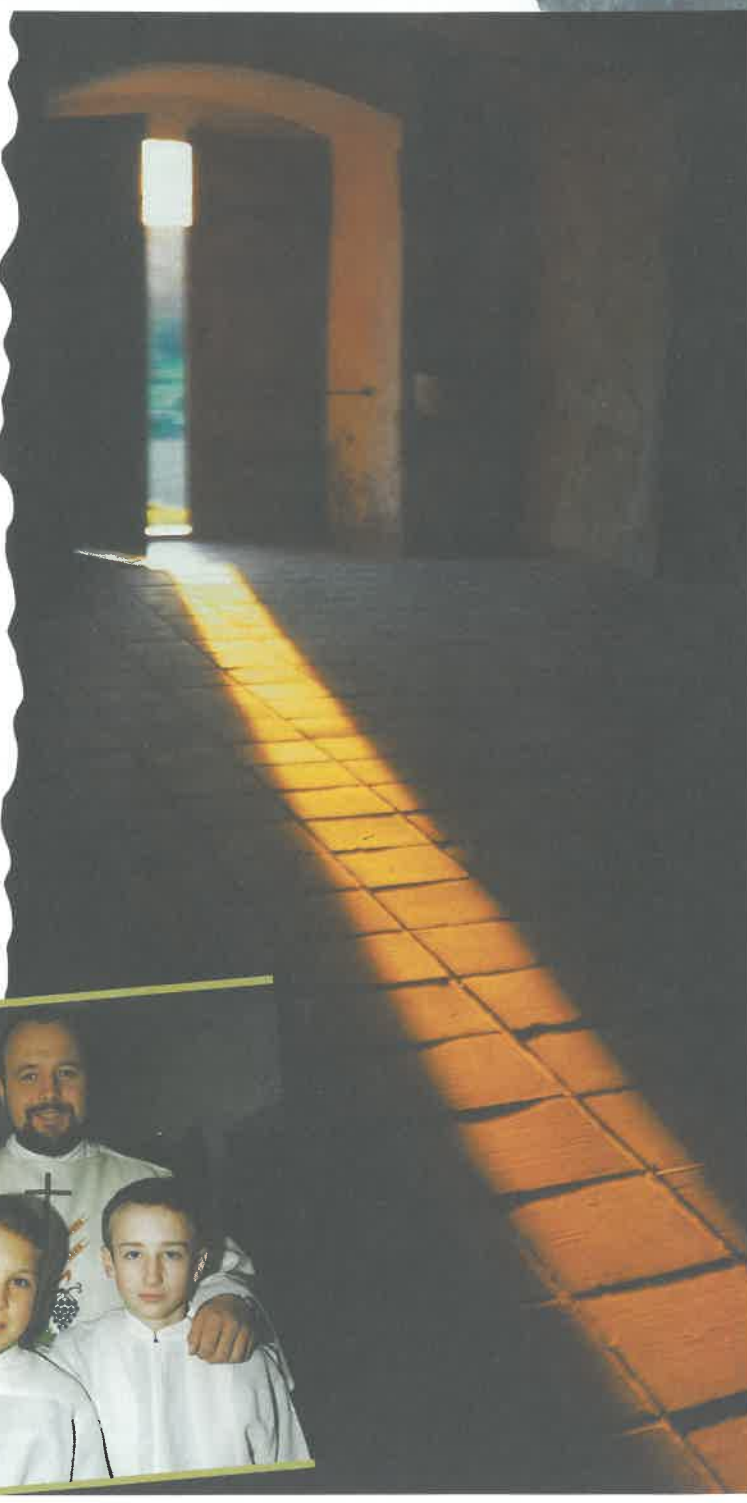
»Položi svoj prst sem in poglej moje roke! Daj svojo roko in jo položi v mojo stran in ne bodi neveren, ampak veren.«

(Jn 20,27)

Lik Tomaža, ki dvomi, živi tudi v vsakem izmed nas. Ko dvomimo, nas Jezus vabi skupaj z »nevernim« Tomažem, da »poločimo prst v njegove rane«. To pomeni, da se vprašamo in začutimo, kdaj in v katerih bolečinah in stiskah nam je Bog doslej že pomagal. Podobno kot apostola Tomaža, take izkušnje tudi nas krepijo v veri.

Če se bomo prenehali ukvarjati z Bogom, se bomo hitro nehali ukvarjati tudi s človekom. Če izgubimo Boga, bomo zelo lahko izgubili tudi človeka. Dokler se ukvarjamo z Bogom, se ukvarjamo tudi s človekom, oziroma dokler smo blizu Bogu, smo blizu tudi človeku.

Verovati pomeni – biti svoboden za Boga in človeka. Zato smo veseli, da moremo in smemo verovati. Hvaležni smo tudi vsem, ki nas vzgajajo v veri.

Ne moreš moliti
za vsakogar na svetu
posamezno.

GOSPOD BOG, BLAGOSLOVI
JANO NOVAK, JANO MARJLO
NOVAK, JANEZA NOVAKA...

Suša

Marija in Silvo Bukovec

C F a G C F

Spra-šu-jem se, kje si zdaj, moj Bog, kje si, mo - je ve-

a G F C F C G

-se-lje, moč. Ve-ru-jem, da si tu. Ve-ru-jem va-te, moj Go-spod.

C F G C

Do-ta-kni se me s svo ji - mi dlanmi,

F G C F

naj vi-dim le za hip tvo-je o - či, na kri-lih dvi-gni me

e a F e d C G C

k se - bi v ne-bo, tvoj si - jaj naj za - sle - pi mo - je o - ko.